

Dimarts dins l'octava de Pasqua

Text de l'Evangeli (Jn 20,11-18): En aquell temps, Maria es va quedar plorant a fora, a la vora del sepulcre. Mentre plorava, s'ajupí per mirar dins el sepulcre i veié dos àngels vestits de blanc, asseguts al lloc on havia estat posat el cos de Jesús, l'un al cap i l'altre als peus. Ells li diuen: «Dona, per què plores?». Ella els respon: «S'han endut el meu Senyor i no sé on l'han posat». Així que acabà de dir aquestes paraules, es girà enrere i veié Jesús allà dret, però no s'adonava que fos ell. Jesús li diu: «Dona, per què plores? Qui busques?». Ella, pensant-se que era l'hortolà, li respon: «Si te l'has emportat tu, digues-me on l'has posat, i jo mateixa me l'enduré». Li diu Jesús: «Maria!». Ella es gira i li diu en la llengua dels hebreus: «Rabuni, que vol dir "mestre"». Jesús li diu: «Deixa'm anar, que encara no he pujat al Pare. Vés a trobar els meus germans i digues-los: ‘Pujo al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu’. Maria Magdalena anà a trobar els deixebles i els anunciava: «He vist el Senyor». També els va contar el que ell li havia dit.

«Maria Magdalena anà a trobar els deixebles i els anunciava: ‘He vist el Senyor’»

+ Mn. Antoni ORIOL i Tataret
(Vic, Barcelona, Espanya)

Avui, en la figura de Maria Magdalena, podem contemplar dos nivells d'acceptació del nostre Salvador: imperfecte, el primer; acomplert, el segon. Des del primer, Maria se'ns mostra com una sinceríssima deixeblla de Jesús. Ella el segueix, mestre incomparable; li és heroicament adherent, crucificat per amor; el cerca, més enllà de la mort, sepultat i desaparegut. Que xopes d'admirable lliurament al seu “Senyor” són les dues exclamacions que ens conservà, com a perles incomparables, l'evangelista Joan: «S'han endut el meu Senyor, i no sé on l'han posat» (Jn 20,13);

«Senyor, si te l'has emportat tu, digues-me on l'has deixat, i me l'enduré!» (Jn 20,15). Pocs deixebles ha contemplat la història, tan afectes i lleials com la Magdalena.

Nogensmenys, la bona nova d'avui, d'aquest dimarts dins l'octava de Pasqua, supera infinitament tota bonhomia ètica i tota fe religiosa en un Jesús admirable, però, en darrer terme, mort; i ens trasllada a l'àmbit de la fe en el Ressuscitat. Aquell Jesús que, en un primer moment, deixant-la en el nivell de la fe imperfecta, s'adreça a la Magdalena preguntant-li: «Dona, per què plores?» (Jn 20,15) i al qual ella, amb ulls miops, respon com pertoca a un hortolà que s'interessa pel seu defici; aquell Jesús, ara, en un segon moment, definitiu, la interpel·la amb el seu nom: «Maria»! i la trasbalsa fins al punt d'estremir-la de resurrecció i de vida, és a dir, d'Ell mateix, el Ressuscitat, el Vivent per sempre. Resultat? Magdalena creient i Magdalena apòstol: «Anà a trobar els deixebles i els anunciava: 'He vist el Senyor'» (Jn 20,18).

Avui no és infreqüent el cas de cristians que no veuen clar el més enllà d'aquesta vida i, doncs, que dubten de la resurrecció de Jesús. M'hi compto? Com semblantment són nombrosos els cristians que tenen prou fe per a seguir-lo privadament, però que temen proclamar-lo apostòlicament. En formo part? Si fos així, com Maria Magdalena, diguem-li: «Mestre!», abracem-nos als seus peus i anem a trobar els nostres germans per a dir-los: —El Senyor ha ressuscitat i l'he vist!